

Wimmer Fülöp

Szívdobogva ülünk le, hogy elvégezzük ezt a kötelességet is: nekrológót írni Wimmer Fülöpről. Valami különös félelem parancsol ránk tartózkodást, hát lehet jobban hinni a hírnek, mely haláláról szól, mint annak az egészen kivételes energiának, mely törekeny testében győzedelmeskedett betegséggel, korral, gyöngeséggel? Amíg mi gyászoljuk az elmúltát s amíg mi bucsuzkodunk azoktól az értékektől, amiket Wimmer Fülöp adott a szegedi közéletnek, nem kell-e arra gondolnunk, hogy egyszerre csak beállít közénk, leül a kávéházi asztal mellé, vagy a bizottsági terem zöld asztalához s folytatja tovább az éles harcot kemény meggyőződésének kiemelkedően szavaival követelve az igazságot annak, amit ő annak tart s sürgetve türeimtellenül a végső elhatározást s az érdemi határozatot.

Az elmulástól is jobban félünk, amióta Wimmer Fülöp halott. Csudálatos energiának motorja állt meg szívének utolsó dobánál. Hajthatatlan érdeklődés és hajthatatlan tettvágy s a közügyekkel való törődésnek olyan szenvedélye, aminek párját találni nem lehet. Nem volt korlátja ennek az érdeklődésnek s nem talált magának elég teret ahhoz, hogy keresztül hajtsa akaratát. A hatalmas gyár, amit vezetett s aminek vezetése egész emberek tudását, kitartását, felelősségérzését és munkaidejét kitöltötte, csak egyik — részfeladata volt annak a tevékenységnek, ami benne lobogott. A kereskedelmi kamarának legkisebb és legnagyobb ügyei egyformán foglalkoztatták. S a város! Minden személyi kérdése és minden tárgyi problémája, minden követelése és minden tartozása a legsajátabb és legszemélyesebb ügyeként érdekelte, a gázgyári vita, a színház, a város dollártartozása, a polgármesterkérdés számára mind-mind külön területe volt az olthatatlan érdeklődésnek és olthatatlan munkaterületnek. Nem volt kérdés, amiben neki eredeti álláspontja nem volt s nem volt álláspontja, aminek elfogadtatásért harcba nem ment. Harcolt a közgyűlésen és harcolt a kávéházban, harcolt a sajtóban és harcolt a konkurensokkal, alkotó és harcoss élet szakadt meg a szanatóriumi borságyon. Harcolt az ellenfeleivel és harcolt a barátjaival, harcolt a más párton lévőkkel és harcolt tulajdon pártjával, talán a templomot építő zsidók között volt az őse, egyik kezével épített, a másik kezével hadakozott — három héttel a nyolcvanadik születésnapja előtt is.

A ravatal mellett nem kell koszoruba fonnunk érdemeit. Nem kell elmondanunk, hogy tehetsége, szorgalma és kitartása a rábizott gyárvállalat keretén belül hány — tizezer embert tartott el adva munkát ötven éven keresztül. A város legnagyobb ipari vállalata-

tát vezette egy fél évszázadon keresztül s vezette teljes munkaslétszámmal akkor is, amikor körülötte mint ősszel a legyek, hullottak el vállalatok és exisztenciák, világviszonylatban is pozíciót szerezve az általa vezetett vállalkozásnak, — lehet-e ma ennél többet mondani elismerésként közgazdasági tevékenységéről? S ha most ahelyett, hogy részleteznénk ezerirányú tevékenységét s ezerirányú érdeklődését, keressük a központi gondolatot, mely tartalmat adott aktivitásának s mely érdeklődésének reflektorát irányította, az igazság, a haladás, a fejlődés, a liberálizmus, a társadalmi egyenlőség, a demokrácia s az elesettek, a támogatásra szorultak istápolásának gondolatai fénylenek fel a fekete ravatal mellett. A liberálizmus is nagy halottját gyászolja benne, vezére és harcoss katonája volt pártjának, a hadviselés terveit ő gondolta ki, de ha kellett, az érvek robbantó kézigránátját is a kezébe vette. Nem volt munka, nem volt feladat, nem volt kötelességteljesítés, amit magához, korához, vagy pozíciójához méltatlannak tartott, ha a liberálizmust kellett védeni.

Ha a pontosságnak és lelkiismeretességnek, a kötelességtudásnak és helytállásnak példájára kell hivatkozni, akkor nekünk nagyon sokáig még Wimmer Fülöpre kell gondolnunk. Nyolcvan éves volt talán két hét híján és soha egyetlen percet nem késett. Utolsó útja előtt még a szinügyi bizottsági ülésről ment ki az állomásra, félábrával még a szinügyi bizottság ülésén volt s másik fél lába már az örökkévalóság felé vezető uton botorkált. Az örök elmulás rávetette már árnyékát, de ő még harcolt azért, hogy a szegedi színház szezonja meddig tartson. Kegyes volt hozzá a végzet, megadta neki azt az örömet, hogy a patriarchák korában a fiatalság lendületével s a fiatalság frissességével tudjon élni s megadta neki azt a békét, hogy a munkának és aktivitásának területéről szólította magához. Tudta élni az éle-

tet s tudta élvezni az életnek és a munkának örömét.

A város népe, félévszázados munkájának és harcának tanuja, különbözőképpen ítélte meg az előt, megadva mindig a tiszteletet annak a példátlan és példátlanul eredményes munkának, amit az önkínzás örömeivel végzett. De most egyik vagyunk a gyász érzésében s egyetlen emberként emeljük meg kalapunkat a koporsó előtt, amelyik ezt a harcbat, munkában, eredményekben és alkotásokban gazdag életet zárta örökre magába.

Nyolcnapos küzdelem után

Wimmer Fülöp vasárnap reggel nyolcnapi vívódás után a budapesti Park-szanatóriumban meghalt. Halála a hosszú rendkívüli küzdelem után nem érkezett váratlanul, mégis mindenkit megdöbbentett, mert alig akarták elhinni, hogy az a csodálatos életerő, élni akarás ne győzedelmeskedjék a betegség felett. Orvosai azonban eleitől fogva látták, hogy a vesztély elkerülhetetlen. A 80 esztendőszervezet nem volt képes megbirkózni a betegség újabb és újabb támadásaival. Erője napról-napra gyengült, de az elnök rendkívüli szervezete ragaszkodott az élethez. Az elmúlt hét péntekjén fellépett az elkerülhetetlen tüdőgyulladás, vasárnap reggel beállott az arónia és nemsokkal később bekövetkezett a halál. Egy csodálatos energia, csodálatos akaraterő, kivételes nagy egyniség pihent el ezen a vasárnapi reggelen.

A Délmagyarország budapesti munkatársa közvetlenül a halál bekövetkezése után, beszélt dr. Anday Irénnel, a szanatórium orvosával.

— Az elnök ur — mondotta — *csodálatos küzdelmet folytatott élete utolsó napjaiban.* Agyvérzéssel szállították be hozzánk, melyhez később tüdőgyulladás járult. Ebben a magas korban ez a két súlyos betegség elviszi az embert; tudtuk már az első napokban, hogy a végfeltartózatlan. A halál bekövetkezését már várni lehetett egy héttel ezelőtt, de Wimmer Fülöp kitünően működő szíve késleltette a halál győzelmét. *Nyolc napig tudta feltartóztatni a vért a szív, — ilyen egészséges, erős szívvel és jó szervezettel 80 esztendőszervezetnél csak ritkán lehet találkozni.* Tudjuk, hogy Wimmer Fülöp egész életét az erős munka foglalta el, hiszen betegségének első napjaiban is arról beszélt folyton, hogy *menyvi elintézni valója volna.* Csodálatos, hogy ez a túlfeszített nagy munka nem ártott meg a szívének és szervezetének...

Nyolc évtized

Wimmer Fülöp élete, egyénisége, pályája egyaránt rendkívüli volt. Bámulatos energia futotta és telítette erővel abban a korban is, amikor más ember már megadja magát az öregség sorsának és tehetetlen télettségben morzsolgatja az utolsó ajándékba kapott napokat. Wimmer valóságos dolgozógép volt, száz százalékos aktivitás. A tevékenykedés volt az éltető eleme. Ha a sors valahogyan télettségre kárboztatta volna hosszú életének bármelyik szakában, minden bizonytalansággal összeomlik, megsemmisül, felőlődik, mint az üresen járó malomkövek.

Nyolc évtizedet élt, tevékenykedett végig változatlan energiával. 1854-ben született a győr-

megyei Tejfaluban. Édesapja, dr. Wimmer Lipót járásvorvos volt, kedvelt, becsült tagja a megyének, akinek emlékét ma is kegyelettel őrzik, mert példaképe volt a szegényeket szerető, istápoló jó orvosnak.

Budapesten végezte el Wimmer Fülöp a kereskedelmi akadémiát 1870-ben, először a bank- és gabonaszakmában helyezkedett el és 51 évvel ezelőtt 1883 decemberében került Szegedre azzal a megbizatással, hogy reorganizálja a régi, Bakay-féle kendergyárat, amely valóságba került. Wimmer Fülöp akkor még nem volt egészen harminc éves, de feladatát gyönyörűen végrehajtotta. Igen rövid idő alatt rendezte a vállalat ügyeit és amikor a vállalata-

a cipő, amely megérdemli bizalmát

KÖNNYŰ NYÁRI RUHÁKHOZ:

DIVAT TOPÁNKA 820
 VARROTT SZANDÁLCIPIŐ 1280
 FEHÉR NUBUK CIPŐ 1350

SALAMANDER
 CIPŐ

SALAMANDER